

ere opstillede, maatte det vel antages, at denne nye Wei vilde være at komme til Rigsdagen med en Lov, hvori dette Samfund gaves Anerkjendelse, og som ledsagedes med alle de Data, hvorpaa Begrundelsen af Verettigelsen til Anerkjendelsen maatte beroe; men dette er ikke min Mening. Jeg har den Forestilling, at vi trænge til et Ved i vor kirkelige Ordning, der først maa tilveiebringes, og hvis Tilveiebringelse vil have en afgjørende Indflydelse paa saadanne Sagers fremtidige Behandling og Afgjørelse, det er nemlig en af Rigsdagen sanktioneret Lov, der siger, hvad Anerkjendelse er, hvad Virkningen af den er, hvilke Betingelserne for at kunne faae den ere, osv. En saadan Lov har man i andre Lande, hvor man tildeels har kaldt den en Dissenterlov, fordi deri ofte tillige indeholdes andre Bestemmelser om de afvigende Troessamfunds Forhold, og en saadan anseer jeg for at være den naturlige og nødvendige Forberedelse for en Lov, der handler om Anerkjendelsen af et Troessamfund. Jeg har udarbejdet en saadan Lov, og den er forelagt mine Kollegaer; men i de sidste Tidens Bevægelser, hvor alle Tanker have været optagne af saamange andre paatrængende Gjenstande, er den ikke endnn bleven underkastet den fornødne forudgaaende Behandling, saaledes, at den kunde forelægges Rigsdagen. Den vilde vistnok i intet Tilfælde have kunnet komme saa tidlig, at det havde været muligt at gennemføre den i denne Samling, men jeg havde ønsket at den kunde have været forelagt, hvorved den offentlige Opmærksomhed saameget tidligere kunde være bleven henvendt derpaa, og dens Behandling, forsaavidt Diskussionen angaaer, vilde være bleven forberedt i det Halvaar, der ligger mellem denne og den næste Rigsdags Samling, i hvilken Loven endelig skulde forelægges. Naar en saadan Lov om Anerkjendelsen af Troessamfund, der afvige fra Folkekirken, blev vedtagen, maatte et af Punkterne deri være at bestemme, hvorledes Anerkjendelsen skal erhverves, og jeg har i saa Henseende foreslaaet, at Anerkjendelsen skal erhverves ved kongelig Resolution paa Ministeriets derom nedlagte Forestilling; men før en saadan Lov kommer, vil jeg ikke see mig istand til at gjøre noget Særligt for dette forøvrigt

i enhver Henseende, baade religiøst og kirkeligt, meget agtværdige Samfund, hvorum her er Tale. Jeg kan heller ikke i og for sig sige, at Opfordringen til strax at staffe dette Samfund Anerkjendelse, er saa stor; thi det hele Samfund er efter flere Aars Virksomhed endnu ikke større, end at det tæller omtrent 100 Personer, hvoraf de Fleste boe i Kjøbenhavn, nogle faa i Kjøbstæderne, og mulig findes der ogsaa nogle adspredte paa Landet; men det er ganske vist, at dets Sammenhold og religiøse Betydning vil voxe ved en formelig Anerkjendelse, hvilket man paa ingen Maade kan ønske at vanskeliggjøre for dette efter hele sin Karakter meget agtværdige religiøse Samfund, der dog har fundet Tilhængere blandt saa mange af vore Medborgere og Medborgerinder. Jeg maa altsaa slutte med at sige, at jeg endnu ikke tør give nogen Udsetelse til nogen særdeles hurtig Anerkjendelse af dette amerikanske Troessamfund her i Landet; men at det, ligesom det, saavidt jeg veed, hidtil har virket uhindret af alle baade borgerlige og kirkelige Autoriteter, saaledes ogsaa i den Tid, der vil hengaae, inden det anerkjendes, vil kunne udføre sin Gjerning efter sin Overbeviisning og ubrette, hvad det formaaer til den store Gjerning, der paahviler alle Troesbekjendere.

Ischærning: Her foreligger efter min Mening ved denne Sag, der i og for sig ikke er saare vigtig, et overordentlig stort Spørgsmaal, og derfor har jeg begjæret Ordet. Den ærede Minister er gaaet en Wei, der viser, at han, saavidt jeg kan skjønne, ikke anerkjender den Troesfrihed, som Grundloven giver, men søger at indføre en ganske anden, udgaaende fra en paa Statskirken bygget Tolerance. Naar den ærede Minister talte om en Dissenterlov, saa er dette et Beviis paa, at han troer, at vor Troesfrihed er en saadan, at den, der ikke hører til en vis Kirke, dissenterer eller afviger fra noget Verettiget; thi ellers kan der ikke være Tale om nogen Dissenterlov. Altsaa opstiller den ærede Minister nu, at der er en Kirke, som har en saadan speciel Verettigelse, at den kan kræve noget Særligt og almindelig Lovbestemt; dette er nødvendigt for at Noget kan komme til at afvige deraf. En Dissenterlov er efter min Mening grundlovsstridig her i